

měry, pro něž jest upraveno řízení v 6. části, 3. oddíle c. ř. s. Lhůty ustanovené v § 575 c. ř. s. platí jenom pro řízení upravené v onom oddíle, tedy nikoli pro řízení v této věci. Dovolání bylo podáno 13. den po doručení odvolacího rozsudku, tudíž v čas.

Odvolací soud posoudil věc mylně po stránce právní, uznáv ve smyslu žalobního žádání právem, že žalovaný je povinen podnájemníka bez souhlasu a vědomí žalobců přijatého vypovědět do čtvrt roku. Toto plnění, jehož se domáhají žalobci na žalovaném, nelze podle nynějšího právního řádu pokládati za právní prostředek vhodný k dosažení uplatněného žalobního nároku. Podle § 1 zákona o ochraně nájemníků mohou pronajímatelé bytů vypovědět smlouvu nájemní neb podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, v jehož obvodu jest byt, a okresní soud může dáti svolení pouze z důležitých ve zmíněném § — byť by jen příkladmo — uvedených důvodů, když byl provedl potřebná šetření v nesporném řízení (§ 4 (2) zmín. zák.). Ve sporném řízení nelze tudíž vůbec řešiti otázku, zda tento důležitý důvod pro výpověď dle zjištěného skutkového stavu jest dán a nelze důsledkem toho také posuzovati, zda by výpověď uznána býti mohla za přípustnou. Sporný soudce nemůže proto pronajímatele přidržeti k tomu, by proti svému nájemníku (podnájemníku) podnikal právní kroky, o nichž jest již předem pochybnost, zda mohou vésti ku kladnému právnímu výsledku.

Čís. 7974.

Soud v historických zemích, jenž povolil rodičům dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože a zahájil opatrovnictví nad nezl. dítětem, schváliv mocí opatrovnického úřadu úmluvu rodičů o výchově a výživě dítěte, ačkoliv otec již tehdy bydlil na Slovensku, jest i nadále příslušným soudem opatrovnickým, měl-li otec poslední bydliště v historických zemích v jeho obvodu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, Nd I 173/28.)

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Benešově u Prahy a poručenským úřadem prvé stolice v Rahově na Podkarpatské Rusi v ten rozum, že jest příslušným okresní soud v Benešově u Prahy.

Důvody:

Nezletilý syn rozloučených manželů bydlí u matky na Kr. Vinohradech, kdežto jeho manželský otec bydlí v Jasíně na Podkarpatské Rusi. Okresní soud v Benešově, který povolil rodičům dobrovolný rozvod manželství, zahájil již roku 1919 opatrovnictví nad nezletilým dítětem, schváliv mocí opatrovnického úřadu úmluvu rodičů o výchově a výživě dítěte (§§ 105 poslední věta a 142 obč. zák.) a předsevzav i po té ještě různé úkony opatrovnické, ačkoliv již tehdy bydlel otec v Čopu na Slo-

vensku a matka s dítětem na Král. Vinohradech. Přes to byl zmíněný okresní soud místně příslušným soudem opatrovnickým, protože podle spisů měl otec poslední bydliště v historických zemích Československé republiky v Čerčanech (§ 109 odstavec první, věta druhá j. n.). Následkem toho trvá podle § 29 j. n. příslušnost okresního soudu v Benešově i nadále a neprávem tento soud odpírá rozhodnutí o návrhu matky, by otec byl přidržen k placení výživného pro dítě. Poručenský úřad prvé stolice v Rahově není příslušným, protože podle § 1 zák. ze dne 20. prosince 1922, čís. 391 sb. z. a n. neurčuje se tam místní příslušnost ve věcech poručenských (opatrovnických) obecným soudem, nýbrž bydlištěm, nebo pobytem, nebo posledním bydlištěm poručencovým (opatrovancovým). Tím ovšem není vyloučeno, by opatrovnický soud nepřenesl podle § 111 j. n. svou příslušnost na jiný soud, v jehož obvodu opatrovanec bydlí.

Čís. 7975.

Předpis § 248 obč. zák. platí i proti zletilému, jenž byl zbaven svéprávnosti pro marnotratnost.

I při přechodném a nezaviněném pomatení smyslů škůdce lze přisouditi poškozenému ze škůdcova majetku úplnou nebo částečnou náhradu.

Nárok proti nepřičetnému podle § 1310 obč. zák. vzniká již škodou, podpůrnost jeho jeví se jen v tom, že jest vázán podmínkou, že třetí osoba není za škodu zodpovědná. Nevyhledává se, by třetí osoba byla předem žalována a žaloby sprostěna.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, R II 124/28.)

Žalobce domáhal se na žalovaném Metoději H-ovi a jeho opatrovnici Františce H-ové náhrady škody z toho důvodu, že žalovaný Metoděj H. zapálil v červnu 1927 svou stodolu, čímž byla zachváčena i stodola strany žalující, která shořela i se svršky v ní se nacházejícími, čímž způsobena byla žalobci škoda v zažalované výši. Povinnost žalované Františky H-ové k náhradě opíral o § 1309 obč. zák., protože Františka H-ová zanedbala své povinnosti jako opatrovnice Metoděje H-a, nestarajíc se oň a nevykonávajíc nad ním dohled. Povinnost žalovaného Metoděje H-a opíral žalobce o tvrzení, že žalovaný dopustil se činu jsa přičetným a že jest proto za škodu zodpověden, a pak-li nebyl přičetným, o ustanovení § 1310 obč. zák., že, nestačil-li by majetek Františky H-ové, že má majetek Metoděj H. a tohoto majetku lze použití k úhradě škody způsobené žalobci. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce, pokud napadlo rozsudek prvního soudu zamítající žalobu proti Františce H-ové, vyhověl